Зайди в цю вуличку, зайди
І поклонися низько.
Це так далеко від біди,
Та ні — це дуже близько.

Не чути гуркоту гармат,
Що б'ють в чеченські мури,
Та чути, як московський кат
Стріляє в скронь Петлюри.

Не чуть, як тисне на курок
Той, що не має пальця,
Та чути знов останній зойк
Євгена Коновальця.

Не чути, як горить Бамут,
Як стогнуть бетеери,
Та чути, як в землі десь тут
Пульсує кров Бандери.

Життя як смерть, і плач як сміх —
Така в нас доля мила.
Ця вулиця згадає всіх,
Кого Москва забила.

І не заб'ють її з лічби
Хахлацькі недотепи;
Вона знайде гроби й герби
Виговського й Мазепи.

Вона в Прибалтиці пройде,
Зачепить білоруса,
Вона згадає — хто і де
Вбив Литвина і Стуса.

Вона промчить, як маґістраль,
Через міста і весі,
І стане сонцем ця печаль
В кавказькім піднебессі.

Торкнеться до морів і зір,
До падолів облудства;
Вона пройде через Сибір,
Через Голгофу людства.

Вона ще зробить обертас
Через Базар і Крути
І зажада за все од нас
Стражденної покути.

Вона планету оббіжить,
Зітхне в бігу від болю;
Хто вмер за волю — буде жить,
Умре — хто вбив за волю!